

sa: "Be alltid... så du kan seire over Satan" (1&p 10:5). Som foreldre kan vi bidra til å innpode i våre barn morgnebønnens vane og kraft.

Vi kan også lære våre barn å bruke tiden klokt. I likhet med Sonya Carson må vi en gang iblant sette ned foten kjærlig, men bestemt for å begrense våre barns tid med TV og andre elektroniske innretninger, som i mange tilfeller har monopol på deres liv. I stedet må vi kanskje omdirigere tiden deres til en mer produktiv evangelieorientert innsats. Det kan møte motstand i starten, litt klaging, men i likhet med Sonya Carson må vi ha perspektiv og vilje til å stå løpet ut. En dag vil barna forstå og verdsette det vi har gjort. Hvis ikke vi gjør dette, hvem vil?

Vi kan alle spørre oss selv: Får våre barn vår beste åndelige, intellektuelle og kreative innsats, eller får de våre ubenyttede øyeblikk og talenter, etter at vi har gitt alt i vårt kirkecall eller yrke? I det kommende liv vet jeg ikke om titler som biskop eller president i Hjelpeforeningen vil bety noe, men jeg vet at titlene ektemann og hustru, far og mor, vil fortsette og bli aktet i verdener uten ende. Det er én grunn til at det er så viktig å ta våre ansvarsoppgaver som foreldre her på jorden på alvor, så vi kan forberede oss til de enda større, men lignende ansvarsoppgavene i livet heretter.

Som foreldre kan vi stå på i visshet om at Gud aldri vil overlate oss til oss selv. Gud gir oss aldri en ansvarsoppgave uten å tilby guddommelig hjelp – det kan jeg vitne om. Måtte vi i vår guddommelige rolle som foreldre, og i fellesskap med Gud, bli de viktigste lærere i evangeliet og eksempler for våre barn. Det ber jeg om i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTE

1. Se Ben Carson, *Gifted Hands: The Ben Carson Story* (1990).

Av eldste Jörg Klebingat

i De sytti

Kom til Guds trone med frimodighet

Ved å anvende Jesu Kristi forsoning kan dere begynne å øke deres åndelige frimodighet i dag, hvis dere er villige til å lytte og handle.

På en skala fra 1–10, hvordan vil dere vurdere deres åndelige frimodighet for Gud? Har dere et personlig vitnesbyrd om at deres nåværende offer som siste-dagers-hellig er tilstrekkelig til å arve evig liv? Kan dere si til dere selv at vår himmelske Fader er tilfreds med dere? Hva ville dere synes om et personlig intervju med deres Frelser om et minutt fra nå? Ville synd, anger og svakheter dominere deres selvbilde, eller ville dere ganske enkelt oppleve frydefull forventning? Ville dere møte eller unngå blikket hans? Ville dere nøle ved døren eller frimodig gå bort til ham?

Når motstanderen ikke klarer å overtale ufullkomne, men likevel strebende hellige som dere, til å oppgi deres tro på en personlig og kjærlig Gud, anvender han en ond kampanje for å skape så stor avstand som mulig mellom dere og Gud. Satan vet at tro på Kristus – den slags tro som frembringer en jevn strøm av mild barmhjertighet og til og med mektige mirakler – går hånd i hånd med en personlig visshet om at dere prøver å velge det rette. Derfor vil han søke tilgang til deres hjerte for å fortelle dere

løgner – løgner som at vår himmelske Fader er skuffet over dere, at forsoningen er utenfor rekkevidde, at det ikke engang er noen vits i å prøve, at alle andre er bedre enn dere, at dere er uverdige, og tusen varianter av det samme onde temaet.

Så lenge dere lar disse røstene meisle i vei på sjelen deres, kan dere ikke komme til Guds trone med reell frimodighet. Hva dere enn gjør, uansett hva dere ber om, uansett hvilke håp om et mirakel dere måtte ha, vil det alltid være akkurat nok usikkerhet som tærer på deres tro – ikke bare deres tro på Gud, men også deres selvtillit. Å etterleve evangeliet på denne måten gir ikke mye glede, og er heller ikke særlig sunt. Fremfor alt er det fullstendig unødvendig! Beslutningen om å forandre dere er deres – og bare deres.

Jeg vil gjerne gi dere seks praktiske forslag som hvis dere følger dem, vil jage bort disse onde røstene og gi dere tilbake den slags fredelig visshet og åndelig frimodighet som er deres om dere bare vil ha den. Uavhengig av hvordan dere vurderte dere selv på skalaen fra 1–10, ved å anvende Jesu

Kristi forsoning kan dere begynne å øke deres åndelige frimodighet i dag hvis dere er villige til å lytte og handle. Jeg skal tale frimodig i håp om å oppbygge og ikke fornærme.

1. *Ta ansvar for deres eget åndelige velvære.* Slutt å skylde på andre eller omstendighetene, og slutt å komme med unnskyldninger for hvorfor dere ikke gjør alt dere kan for å være lydige. Godta at dere er “fri i kjødet” og “fri til å velge frihet og evig liv” (2 Nephi 2:27). Herren kjenner deres omstendigheter fullkomment, men han vet også godt om dere rett og slett velger å ikke etterleve evangeliet fullt ut. Hvis det er tilfelle, må dere være ærlige nok til å innrømme det, og gjøre deres beste for å bli fullkomne under deres egne omstendigheter. *Åndelig frimodighet vokser når dere tar ansvar for deres eget åndelige velvære ved å anvende Jesu Kristi forsoning hver dag.*

2. *Ta ansvar for deres eget fysiske velvære.* Sjelen består av kropp og ånd (se L&P 88:15). Å gi næring til ånden,

men forsømme kroppen, som er et tempel, fører som regel til åndelig dissonans og dårligere selvtillit. Hvis dere er ute av form, hvis dere er ukomfortable i deres egen kropp og kan gjøre noe med det, så gjør det! Eldste Russell M. Nelson har sagt at vi skulle “betrikte vårt legeme som vårt eget tempel” og at vi skulle “styre vårt kosthold og vår trening for å komme i fysisk form” (“Vi er Guds barn,” *Liahona*, jan. 1999, 103).

President Boyd K. Packer har sagt: “Vår ånd og vårt legeme er satt sammen slik at vårt legeme blir et redskap for vårt sinn og fundamentet for vår karakter” (“The Instrument of Your Mind and the Foundation of Your Character,” [Kirkens skoleverks temakveld, 2. feb. 2003], 2; speeches.byu.edu). Utvis derfor god dømmekraft med hensyn til hva, og spesielt hvor mye, dere spiser, og gi regelmessig kroppen den mosjon den trenger og fortjener. Hvis dere er fysisk i stand til det, bestem dere i dag for å være herre over eget hus og begynne på et regelmessig og

langsiktig treningsprogram tilpasset deres evner, kombinert med sunnere kosthold. *Åndelig frimodighet vokser når deres ånd, med Frelserens hjelp, i sannhet har kontroll over det naturlige menneske.*

3. *Utvis frivillig, helhjertet lydighet som en del av deres liv.* Erkjenn at dere ikke kan elske Gud uten også å elske hans bud. Frelserens norm er klar og tydelig: “Dersom dere elsker meg, da holder dere mine bud” (Johannes 14:15). Selektiv lydighet gir selektive velsignelser, og å velge noe som er dårlig fremfor noe som er enda verre, er fremdeles å velge galt. Dere kan ikke se på en dårlig film og forvente å føle dere dydige fordi dere ikke så en *veldig* dårlig en. Trofast overholdelse av noen bud rettferdiggjør ikke å forsømme andre. Abraham Lincoln sa med rette: “Når jeg gjør noe godt, føler jeg godt. Når jeg gjør noe dårlig, føler jeg dårlig” (i William H. Herndon og Jesse William Weik, *Herndon’s Lincoln: The True Story of a Great Life*, 3 bind [1889], 3:439).

når man frivillig og med glede omvender seg fra både små og store synder og da ved å anvende Jesu Kristi forsoning.

*5. Bli virkelig, virkelig flinke til å tilgi. "Jeg, Herren, tilgir den jeg vil tilgi, men av dere fordres det at dere tilgir alle mennesker" (L&p 64:10). Tilgi alle, alt, hele tiden, eller prøv i det minste å gjøre det, slik at tilgivelse kan slippe inn i deres eget liv. Bær ikke nag, bli ikke lett fornærmet, tilgi og glem raskt, og tro aldri at dere er fritatt fra dette budet. *Åndelig frimodighet vokser når dere vet at Herren vet at dere ikke har noen negative følelser overfor en annen sjel.**

*6. Godta prøvelser, tilbakeslag og "overraskelser" som en del av deres erfaring i jordelivet. Husk at dere er her for å bli satt på prøve, "for å se om [dere] vil gjøre alt som Herren [deres] Gud befaler" (Abraham 3:25) – og la meg bare tilføye "i enhver omstendighet". Millioner av deres brødre og søstre har blitt eller blir prøvet på denne måten, så hvorfor skulle dere være fritatt? Noen prøvelser kommer på grunn av deres egen ulydighet eller forsømmelse. Andre prøvelser kommer på grunn av andres forsømmelse eller ganske enkelt fordi dette er en fallen verden. Når disse prøvelsene kommer, begynner den ondes undersåtter å utbasunere at dere har gjort noe galt, at dette er en straff, et tegn på at vår himmelske Fader ikke er glad i dere. Ikke bry dere om det! Prøv isteden å tvinge frem et smil, vend blikket opp mot himmelen og si: "Jeg forstår, Herre. Jeg vet hva dette er. På tide å vise meg verdig, ikke sant?" Samarbeid så med ham for å holde ut til enden. *Åndelig frimodighet vokser når dere godtar at "ofte tillates prøvelser å komme til [dere] på grunn av det [dere] gjør riktig"* (Glenn L. Pace,*

Gjør også de rette tingene av de rette grunnene. Herren, som "krever hjertet og et villig sinn" (L&p 64:34), og som "er en tyder av hjertets tanker og hensikter" (L&p 33:1), vet hvorfor dere går i kirken – om dere bare er fysisk tilstede, eller om dere virkelig deltar. Dere kan ikke synges på søndag "O Babylon, o Babylon, farvel [jeg] deg by", og deretter søke eller tolerere dens selskap igjen kort tid senere ("O, Israels eldster," *Salmer*, nr. 199). Husk at det å ta lett på åndelige saker aldri har gitt lykke. Gjør Kirken og det gjengitte evangelium til hele livet, ikke bare en del av deres ytre eller sosiale liv. Å velge i dag hvem dere vil tjene, er bare påtatt – inntil dere faktisk lever deretter (se Josva 24:15). *Åndelig frimodighet vokser når dere virkelig*

anstrenger dere, av de rette grunnene, for å leve et innviet liv, til tross for deres ufullkommenheter!

*4. Bli virkelig, virkelig flinke til å omvende dere raskt og grundig. Fordi Jesu Kristi forsoning er svært praktisk, skulle dere anvende den rikelig og kontinuerlig, for den går aldri tom. Ta imot Jesu Kristi forsoning og omvendelse som noe som er ønskelig, og som skulle anvendes daglig ifølge Den store leges ordrer. Utvikle en taknemlig holdning av kontinuerlig og gledesfylt omvendelse ved å gjøre det til deres livsstil. Vær på vakt mot fristelsen til å utsette, og ikke forvent at verden skal støtte dere. Hold blikket på Frelseren, bry dere mer om hva han syns om dere, og la så følgene komme. *Åndelig frimodighet vokser**

“Crying with the Saints” [andakt ved Brigham Young University, 13. des. 1987], 2; speeches.byu.edu).

Da jeg presiderte over Ukraina Kiev misjon, spurte jeg en gang en av mine mest trofaste søstre hvorfor hun alltid var så streng med seg selv, hvorfor hun alltid rakk ned på seg selv for hver minste ting. Det var et klassisk eksempel på en som lyttet til feil røst, da hun svarte: “Så ingen andre kommer meg i forkjøpet.”

Brødre og søstre, mitt råd til denne søstermisjonæren er mitt råd til dere. Innrøm og gjør noe med svakhetene deres, men la dere ikke bli lammet av dem, for noen av dem vil være med dere helt til dere forlater dette jordeliv. Samme hvor dere nå står, i samme stund som dere frivillig velger ærlig, gledesfylt, daglig omvendelse ved å strebe etter å gjøre og være deres aller beste, vil Frelserens forsoning omslutte og følge dere hvor dere enn kommer. Hvis dere lever på denne måten, kan dere virkelig “alltid bevare en forlatelse for deres synder” (Mosiah 4:12) hver time av hver dag, hvert sekund av hvert minutt, og dermed være fullstendig rene og akseptable for Gud *hele tiden*.

Det er deres privilegium, hvis dere ønsker det, å selv få visshet om, i dag eller snart, at dere behager Gud til tross for deres svakheter. Jeg vitner om en kjærlig Frelser som forventer at vi holder budene. Jeg vitner om en kjærlig Frelser som så veldig gjerne vil skjenke oss sin nåde og barmhjertighet. Jeg vitner om en kjærlig Frelser som fryder seg når vi anvender hans forsoning daglig, med en fredelig, lykkelig forvisning om at vi står vendt i riktig retning. Jeg vitner om en kjærlig Frelser som har et inderlig ønske om at dere skal utvikle “større frimodighet for Guds åsyn” (L&p 121:45). I Jesu Kristi navn. Amen. ■

Av eldste Eduardo Gavarret
i De sytti

“Ja, Herre, jeg vil følge deg”

Herren oppfordrer oss ved hjelp av forskjellige verb: “Kom til meg,” “Følg meg,” “Vandre med meg.” I hvert tilfelle er det en oppfordring til å handle.

For se, Herren lar alle nasjoner bli undervist om sitt ord av dem som tilhører deres nasjon og taler deres språk.¹ I dag blir dette skriftstedet oppfylt igjen, når jeg har fått anledning til å uttrykke mine følelser på mitt eget morsmål.

Året var 1975, og jeg virket i Uruguay Paraguay misjon som ung misjonær. I min første måned på misjon arrangerte sonelederne en aktivitet for å vise et prinsipp i evangeliet. Alle misjonærer i sonen fikk bind for øynene, og vi fikk høre at vi skulle følge en sti som førte til aktivitetssalen. Vi skulle følge stemmen til en bestemt leder, en stemme vi hørte før vi begynte å gå. Vi fikk imidlertid vite at i løpet av turen ville vi få høre mange røster som ville prøve å forvirre oss og få oss til å vike bort fra stien.

Etter noen minutter med lyder, snakking og – midt i det hele – en røst som sa: “Følg meg,” følte jeg meg trykk på at jeg fulgte den rette røsten. Da vi kom til aktivitetssalen i møtehuset, ble vi bedt om å fjerne bindet for øynene. Da jeg gjorde det, innså jeg at det var to grupper, og at jeg var i gruppen som hadde fulgt feil røst. “Den lignet

så mye på den rette,” tenkte jeg.

Denne opplevelsen for 39 år siden gjorde varig inntrykk på meg. Jeg tenkte: “Aldri igjen skal jeg følge feil røst.” Så tenkte jeg: “Ja, Herre, jeg vil følge deg.”

Jeg vil sette denne erfaringen i sammenheng med Frelserens milde oppfordring til oss:

“Jeg er den gode hyrde. Jeg kjenner mine...

Mine får hører min røst, jeg kjenner dem, og de følger meg.”²

Oppfordringen om å “følge ham” er den enkleste, mest direkte og kraftfulle oppfordringen vi kan få. Den kommer fra en tydelig røst som ikke kan forveksles.

Herren oppfordrer oss ved hjelp av forskjellige verb: “Kom til meg,” “Følg meg,” “Vandre med meg.” I hvert tilfelle er det ingen passiv oppfordring. Det er en oppfordring til å handle. Den rettes til alle mennesker av en som er profeten av profeter, læreren av lærere, Guds Sønn, Messias.

Oppfordringen “Kom til meg”

“Kom til meg, alle som strever og har tungt å bære, og jeg vil gi dere hvile!”³